

ODYSSEUS GEBOEID

Wat zonde! dat uit zinloze bezorgdheid
lichamen van de lust worden tot sterren aan
het hemelruim van vluchtige herinnering
het monstrueuze kenmerk van de wereld
in het verstand dat wat het wil vermaalt.

Wat zonde! dat ik maar een druppel smaken zal,
door de vrees van mijn kleine geest gewend
vooruit te zien en altijd maar geremd,
goed rekenen leidt tot een goede uitkomst
in de rivier gestapt stap ik er droog
weer uit. Mijn vroeger inzicht
dat overal zo goed in heeft voorzien,
dat van de makkers zelfs de geest heeft gecastreerd.

Ze kijken nu met geen gedachten toe
ondiepe ogen kenmerk van het dier,
zonder te horen wat ik horen kan
trotseren zij al mijn geboden
voor boze kreten kennen zij geen angst
geschaterd wordt er om mijn tranen.
De huidige vernedering vermag niet
de mening van weleer nog te veranderen.

Voorover vastgeketend aan begeerte
spartelend ik in touwen ingesnoerd
luisterend zogenaamd naar het gezang
dat in de beelden klinkt van 't schip dat heenvaart
zonder een schitterende afwijking
van het vooraf bepaalde doel.
Van gezekerde aanpak schuldgevoel
dat even ik betoverd word door de muziek
met een kunstmatig bonzen van het hart
een laagje vernis van de kennis
onnozele passant van een onechte flinkheid.

Os vastgeketend aan de mast
zal ik voor altijd dorstige geboeide
blijven aan mijn aloude mening
die mij ten doel heeft voorgezet de dwaaltocht
van de terugkeer naar Ithaca's doodsheid.